

«розумної» торговельної логістики Китаю. *Китаєзнавчі дослідження*. 2021. № 3. DOI: <https://doi.org/10.51198/chinesest2021.03.097>

6. Що відбувається з українським Ecommerce під час війни: дослідження Promodo. URL: https://promodo.ua/ukrainian-ecommerce-state-during-the-war-research/?utm_source=eSputnik-promo&-utm_medium=email&utm_campaign=Digest_30.06.22_UA&utm_content=10944593
1

Аліна ТОМАШЕНКО,
студентка 2 СТН курсу спеціальності
«Підприємництво, торгівля та біржова діяльність»
Науковий керівник: **Олена НІСХОДОВСЬКА,**
к.е.н., доцент кафедри економіки,
підприємництва, торгівлі та біржової діяльності
ЗВО «Подільський державний університет»
м. Кам'янець-Подільський

ФОРМУВАННЯ ВИРОБНИЧОЇ ПРОГРАМИ ПІДПРИЄМСТВА

Планування виробничої діяльності підприємства на даний час оперує такими широко відомими категоріями, як «план виробництва», «виробнича програма», «план виробництва і реалізації продукції». Аналіз співвідношення зазначених категорій, їх схожості й відмінностей є вихідним завданням у ланцюжку проблем, досліджуваних у даній статті.

На сьогоднішній день широке поширення в роботах із техніко-економічного планування діяльності підприємства одержала категорія «план виробництва і реалізації продукції». При цьому ряд авторів ототожнює даний розділ плану підприємства із ВП.

Виробнича програма – головний розділ загального плану підприємства, що визначає необхідний обсяг виробництва продукції, її номенклатуру та асортимент в плановому періоді відповідно до вимог плану продажу. Даний

план зумовлює завдання, що постають з точки зору ресурсного забезпечення його реалізації (впровадження в дію нових виробничих потужностей, забезпечення потреби в матеріалах, формування відповідного трудового колективу, здійснення інвестицій тощо).

Кожне підприємство розробляє свою виробничу програму самостійно.

Виробнича програма (план виробництва продукції) є визначальним розділом господарської діяльності та розвитку підприємства.

Особливості розроблення виробничої програми як етапу стратегічного та довгострокового планів виходять із того, що стратегічний і довгостроковий плани спрямовані на досягнення якісно нових цілей, пов'язаних з докорінними змінами стану підприємства, як з погляду видів та якості продукції, так і з точки зору технічних і технологічних змін процесу виробництва.

Виробничу програму розробляють на основі прогнозів потреби в певній продукції, при цьому накреслюють стратегію збільшення виробництва окремої продукції, з урахуванням змін її техніко-економічних показників, технології процесу виробництва й попиту на неї.

Складаючи стратегічний і довгостроковий плани виробництва продукції, використовують прогнози, які можуть бути розраховані різними методами, у тому числі і складанням сценаріїв та ситуацій, можливих у певний період довгострокового плану.

Розроблена виробнича програма таких планів є основою для подальших розрахунків програми дій, необхідних для досягнення поставлених цілей, визначення вартісної оцінки програми, розподілу матеріальних, трудових і фінансових ресурсів тощо. У процесі виконання довгострокової програми план виробництва тієї чи іншої продукції може збільшуватись або зменшуватись, тимчасом як виробнича програма поточного плану на рік, квартал, місяць не змінюється, а якщо й бувають зміни кількості окремих виробів під впливом попиту, то вони незначні.

Виробнича програма має формуватися з урахуванням ресурсів підприємства. Оптимальною виробничою програмою є така, що відповідає

структурі ресурсів підприємства та забезпечує найкращі результати його діяльності за прийнятим критерієм.

Одним з найважливіших етапів розробки виробничої програми є визначення потреби в ресурсах. Поряд з цим враховується потреба на капітальне будівництво, експорт, створення резервів та т. п. Потреба в продукції погоджується з можливостями її виробництва. При цьому методи такого ув'язування мають свої особливості в залежності від рівня планування. Головним засобом ув'язування потреби і ресурсів є розробка матеріальних балансів.

Кожне підприємство розробляє свою виробничу програму самостійно, крім державного контракту та державного замовлення, розмір яких встановлюється відповідно до виробничих можливостей підприємства і за згодою дирекції.

Державний контракт і державне замовлення формується на основі пропозицій міністерств і відомств – державних замовників. Фінансування державного контракту проводиться за рахунок коштів Державного бюджету, а державного замовлення – за рахунок власних коштів підприємства та організацій і наявних кредитних ресурсів. Відповідальність замовників (споживачів) та виконавців за виконання державного контракту і державного замовлення визначається укладеними договорами (контрактами) та законодавством України.

Система державного замовлення розповсюджена у всіх країнах з розвинутою ринковою економікою та не суперечить її принципам. Більше того, державне замовлення є престижним для підприємства і отримується, як правило, на конкурсній основі. Державне замовлення надається тим підприємствам, які забезпечують більш ефективно його виконання.

Виконавці державного контракту та державного замовлення забезпечують себе матеріально-технічними ресурсами самостійно шляхом укладання прямих договорів із підприємствами-постачальниками та посередницькими організаціями.

Виробнича програма є важливим розділом, на основі якого проводиться планування потреби матеріально-технічних, трудових, енергетичних ресурсів, розраховується собівартість, прибуток та інші фінансові показники.

Список використаних джерел

1. Гетьман О. О. Економіка підприємства : навч. посібник /О. О. Гетьман, В. М. Шаповал. [2-ге видання]. К. : Центр учбової літератури, 2010. 488 с. – ISBN 978-611-01-0005-2.
2. Гринчуцький В. І., Сабецька Т. Формування виробничої програми підприємства: маркетинговий аспект : монографія. Тернопіль. 2014. 225 с.
3. Іванілов О. С. Економіка підприємства : підруч. / Іванілов О. С. К. : ЦУЛ, 2009. 728 с. – ISBN 978-966-364-885-9.
4. Макаровська Т. П. Практикум з економіки підприємства : навч. посібник / Макаровська Т. П. К. : МАУП, 2007. 184 с. – ISBN 966-608-709-X.

Валентин ТОРОУС,
студент 2 курсу другого (магістерського) рівня вищої освіти спеціальності "Підприємництво, торгівля та біржова діяльність"
Науковий керівник: **Євген КАЛІНСЬКИЙ,**
к.т.н., доцент кафедри товарознавства, стандартизації та сертифікації
Херсонський національний технічний університет,
м. Хмельницький

ПРОБЛЕМИ ІДЕНТИФІКАЦІЇ І КЛАСИФІКАЦІЇ ТОВАРІВ 84 ТА 85 ГРУП В УКТ ЗЕД

Щорічно в процесі проведення контролю митними органами зростає кількість випадків недостовірного декларування чи неправильного визначення класифікаційного коду товарів тієї чи іншої продукції. Однією із причин цього є проблеми, пов'язані з недостатньо зрозумілою системою класифікації товарів та оцінки їхньої вартості.